

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **A. P.**

skazanego z art. 238 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 października 2024 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 lutego 2024 r. w sprawie II 1 Ka 152/23, Sąd Okręgowy we Włocławku utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 2 lutego 2023 r., sygn. akt II K 856/22, skazujący A. P. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację na korzyść skazanego wniósł jego obrońca, który zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 389 k.p.k. w zw. z art. 391 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we Włocławku do ponownego rozpoznania. Jednocześnie skarżący wniósł o wstrzymanie wykonania orzeczonej wobec skazanego kar

pozbawienia wolności, albowiem zaskarżone orzeczenie obciążone jest poważnymi uchybieniami, a wykonanie orzeczonej kary będzie stanowić niepowetowaną szkodę dla skazanego A. P.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego nie jest zasadny.

Przypomnieć należy, że instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od zasady sformułowanej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Przyczyną, dla której możliwe jest jej zastosowanie są nieodwracalnie niekorzystne dla skazanego skutki, które mogą wystąpić w sytuacji, gdy orzeczenie jest lub ma być wykonane. Sąd Najwyższy niejednokrotnie już podkreślał, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne skutki (m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, czy z dnia 20 października 2022 r., II KK 473/22). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku. Wtedy bowiem dochodzi do sytuacji w której skazany odbywałby karę, chociaż z racji na charakter uchybień, którymi jest dotknięty zaskarżony wyrok, nie powinien tego czynić, skoro wyrok ten na skutek wniesionej kasacji nie może się ostać.

Sąd Najwyższy nie podziela przekonania obrońcy skazanego o zaistnieniu w rozpoznawanej sprawie uchybień na tyle oczywistych i jednoznacznych, aby przemawiały za wstrzymaniem wykonania zaskarżonego orzeczenia. Na potrzeby niniejszego postępowania, podniesione przez skarżącego zarzuty nie jawą się jako na tyle oczywiste, by to miało przesądzać o zasadności przedmiotowego wniosku. Uwaga ta nie przesądza natomiast treści ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie, które wymaga przeprowadzenia rozprawy kasacyjnej i pogłębionej analizy podniesionych zarzutów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]